

V lese

Když se Muun s Vegou vynořili z jeskyně, právě se stmívalo. Přímo před nimi se rozprostíral hustý barevný les plný roztodivných hub. Kmeny vzrostlých stromů obrostaly jasně zelené mechy a lišejníky, které prozrazovaly, že velikáni tu stojí už hodně dlouho. Kolem nich poletovaly malé světélkující mušky připomínající žhavé jiskřičky prskající z ohně. Krajina tu hýřila nejrůznějšími barvami i zvuky.

„Děkuji ti za pomoc, Vego, bez tebe bych sem jistě nedošel,“ obrátil se Muun ke kočce s vděkem a jemně ji pohladil po hebké srsti.

„Mňááá, myslím, že bychom si teď měli chvíli odpočinout,“ usmála se na něj Vega. „A zítra budeme pokračovat v hledání Komnaty snů,“ dodala poněkud unaveně.

Muun přikývl, a tak si našli bezpečné a pohodlné místo mezi dvěma vysokánskými stromy, aby se uložili k zaslouženému odpočinku.

Spali dlouho a tvrdě, když tu nad rámem Vego probudily ostré zvuky doléhající k nim z hloubi lesa. „Probud’ se, Muune, něco se děje!“ štouchla kočka vystrašeně do svého kamaráda. Muun s ještě zalepenýma očima okamžitě vyskočil. „Co je to?“ ptal se rozrušeně. „Jako kdyby někdo potřeboval pomoc!“ Oba poutníci se pozorně zaposlouchali do neznámých zvuků. Byly tak hlasité, že se rozléhaly široko daleko a plašily ptáky z korun stromů. Chvilí zněly jasněji, chvílemi tlumeněji, co z nich však vycítili s určitostí, bylo zoufalství. Proto se Muun s Vegou záhy rozhodli, že musí prozkoumat, kdo nebo co je vydává.

Vydali se směrem, odkud se jim zdálo, že křik přichází, a jelikož jej slyšeli stále hlasitěji, tušili, že se k neznámému tvorovi určitě přibližují. Kráčeli dál a dál, ale najednou zvuk zcela utichl.

„Kudy teď? Jak toho nešťastníka najdeme?“ díval se Muun zmateně kolem sebe. Naštěstí ne- daleko zahlédl kamenitou vyvýšeninu, a tak se rozhodl, že na ni vyleze a zkusí se odtamtud po- rozhlédnout. Vmžiku vyhopkal až na vrchol, ale ať koukal sebevíc, neviděl nic než nekonečný les.

„Okamžitě mi slez z hlavy, nebo za sebe neručím!“ ozval se zničehonic odkudsi od země rozzlobený hlas. Muun bez váhání seskočil zpět do trávy a roztřeseným hláskem se začal omlouvat: „P-p-promiňte... Netušil jsem, že...“

„Co jsi netušil? Že někomu skáčeš po hlavě? Copak nevíš, že to se nedělá? To je mi ale neo- malenost!“ spílal dál chudákovi příšerce rozčilený hlas, který se nápadně podobal zvukům, jež Vegu a Muuna probudily. Nyní už bylo naprosto jasné, že patří té velké kamenité hroudě, po níž Muun jen před malou chvílí zvědavě lezl.

Malé příšerce rychle přispěchala na pomoc zkušenější Vega. Ta totiž věděla, že to, co se na Muuna tolik zlobí, není žádný nerudný obživlý kámen, ale starý samotářský Maximus – nejstarší z tvůrců Kosmu, který od nepaměti uchovává nejhlubší tajemství hornin a okolních jeskyní.

V lese, kam noha cizince vkročila jen velmi zřídka, žilo podobných bytostí několik. Dbaly o to, aby v samém srdci země Kosmos vládl pořádek a klid a střežily vstup do Komnaty snů.

„Promiňte, velectěný tvůrce,“ omlouvala se Vega, „nevšimli jsme si, že po vás šlapeme.“

„Nevšimli, nevěděli... Tady stejně nemáte co pohledávat!“ rozčiloval se Maximus. „Vy kočky máte přece střežit vstup do jeskyně, a ne se courat tady po lese! Co tu vlastně chcete?“

Tu se opět o slovo přihlásil Muun a vyložil tvůrci Maximovi celý příběh o tom, jak dětem chybějí sny, a o záhadném cizinci, který ukradl všechn magický prášek.

„... a tak jsme se s Vegou dostali až sem. Ráno nás vzbudil rámus a mysleli jsme si, že někdo potřebuje pomoc,“ ukončila své vyprávění příšerka. „Odpusťte nám, že jsme vkročili do lesa a vyrušili vás.“

Když si Maximus vyslechl celý příběh, jako správný kámen se ustrnul a rozpovídal se: „Víte, udržování pořádku v lese dá jednomu zabrat,“ vysvětloval. „Pobývám tu už od časů, kdy byla země Kosmos ještě úplnou pustinou. To já jsem nechal vyrůst mohutná pohoří, která nás ob- klopují, vlastníma rukama jsem vykopal jeskyně a ukryl do nich nádherné poklady, vyhloubil jsem cestičky pro řeky, aby se mohly předhánět, která poteče rychleji. Každíčký strom jsem kousek po kousku tahal ze země, až mě nakonec přerostly. Po vši té námaze jsem si před nedávnem řekl, že si na chvíli zdřímnu. Musím přiznat: zestárl jsem a tělo ani mysl už toho